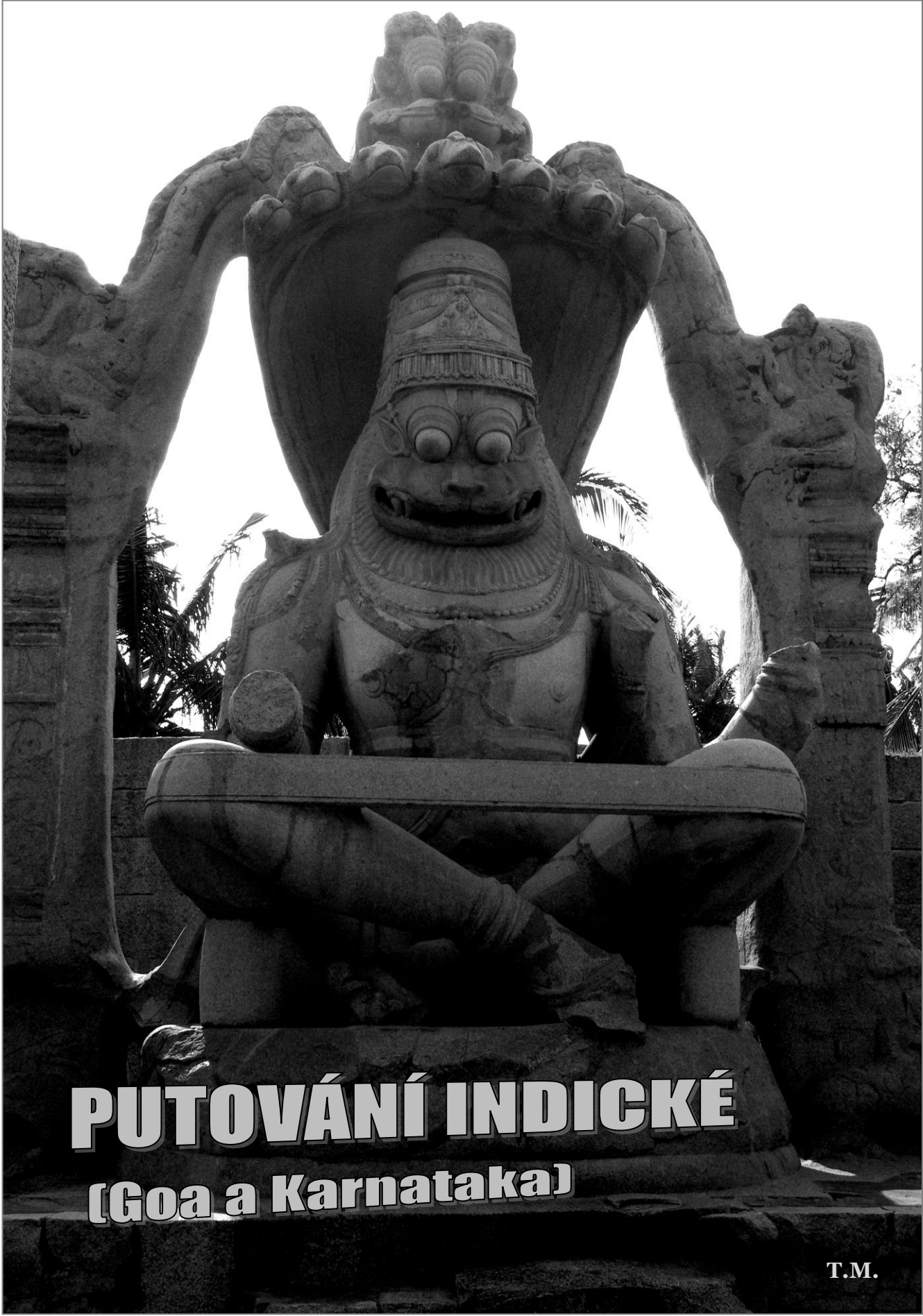

PUTOVÁNÍ INDICKÉ

(Goa a Karnataka)

T.M.

PUTOVÁNÍ INDICKÉ
(drobná textová imprese č. 2)

© T.M., 2013

Prolog

Začínáme „povinným“ očkováním, dáváme do těla anti-žloutenku, tyfus a cholera, teď už můžeme chodit z hospody klidně i kanálama, bezpečně, S. a D. si dávají nášup v podobě vztekliny, tím se pasují do role jakýchsi živých štítů pro zbytek výpravy, my se budeme muset spoléhat spíše na případné rychlé ústupy a průběžný bezpečnostní monitoring okolní krajiny. U tataráku a plzně děláme první nástin cesty, přichází v úvahu cestovat na jih, absolvovat kolečko po Karnatace, na mapě to vypadá docela schůdně, po sečtení kilometrů jsme došli k číslu 3500, z toho 600 km první den, 600 km na závěr, trochu to ořežeme. S., hlavní logistik, dostává v nepravou chvíli a stále ještě v Česku, snad v rámci psychologické průpravy, jakousi infekci, to je nedobré, termíny jsou již šibeniční. A pak ještě předodjezdová chřipková epidemie z přiblíblé zimy nezimy, trpím já, N. a hromada lidí v nejbližším okolí, ti si to ale v klidu doma odleží, pokud ovšem nevyrazí nákazu přechodit ke svému zaměstnavateli a úspěšně ji rozsévat dále, za posledních deset dní svítilo sluníčko jen čisté dvě hodiny, už abychom byli z tohoto nepřátelského území pryč...

8.3. Barcelona

První přesun, Praha – Barcelona, čekají nás dvě aklimatizační katalánské noci. Ode dneška máme tam kdesi za horama pyrenejskýma, tzv. doma, nového předsidenta, nejrovnějšího mezi rovnými, působí na mně jako reklama na masné ovarové koleno, nejen vizuálně, 118 Kč/kg bez DPH, nám je to teď ale naprosto jedno, ubytováváme se u K., bydlí téměř v centru, v šestém patře, uzoučké schodiště bez výtahu, možná je těch pater i více, zvlášť s báglem na zádech, K. regulérně pracuje, obsluhuje v soukromém kuřáckém klubu, jsou tady dále než v kdysi proslulém Amsterdamu, registrace za 20 euros a máte klid, N. si dává na košť značkové zboží, typ Amnézia, musíme pak trochu protáhnout posezení u piva a počkat, až mu dorostou nohy, asi to byl kvalitní materiál.

9.3. Barcelona

Konečně trochu teplo a jasno, 23°C, sluneční svit pomalu oživuje odumřelé optimizmy, K. nás provádí předpolední Barcelonou, krásná gotická katedrála Santa Maria del Mar a povzbuzující ranní kafe s koňakem v přilehlém bistru, povinně kolem moře a pak odbočka do jakéhosi „řeznictví“, ze stropu visí sušené šunkové kýty, tzv. jamón, čti chamón, hezké šunkové zátiší, nalévá se šampaňské, dobrá kombinace, kýta & šampus, dáváme dvě kola, pak přes tržnici do krásně přeplácaného Baru Leo (*dle navštívenky: Carrer de Sant Carles 34, tel. 93 2215409*), podnik patří drobné, přirozeně surrealistické paní, stěny jsou ověšeny portréty svatých, fotbalistů a svatých fotbalistů, a také jejími vlastními, zřejmě ze všech období a životních zatěžkávacích odboček, valí do nás vermut, origoš Andalusie, k tomu ančovičky, olivy, sýrové kuličky a španělské flamenco z repráků, nálada příjemně uvolněná. Na závěr steak v jakémisi uruguayském pubu, pak už K. pozvolna odchází do svého dýmomilného zaměstnání a nás čeká trocha kultury, zkušeně cestujeme metrem, připomínajícím středověké katakomby, k Sagrada Família, na věky věků rozestavěnému chrámu, takové monumentální mystické staveniště to je, Babyloňané svoji věž nikdy nedokončili a tady bude asi scénář totožný, a poté ještě náдавkem k rozlehlému parku Güell, s typickou Gaudího architekturou a skvělým výhledem na celou Barcelonu.

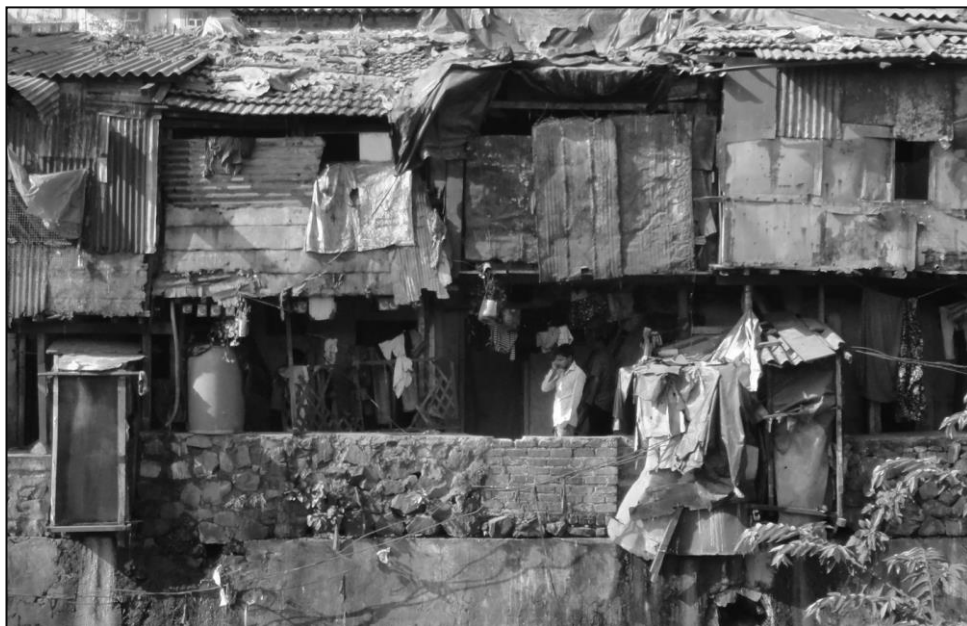
10.3. Barcelona, Ammán

Ráno poslední evropská hygiena a drobná svačinka, odjezd na letiště, s Royal Jordanian Airlines směr Ammán, kde máme hodinu na přestup do Mumbaje, odlet se neustále odkládá, máme zpoždění více než hodinu a půl, let příjemný, po přistání nás nějaký letištní pikolík okamžitě, fofrem, převádí k dalšímu letadlu, čekají už jenom na nás, přesun trvá snad deset minut i s odskokem na toaletu, a už další start. Letadlo je poloprázdné, z bledých tváří cestuje už jen jeden Ukrajinec, lehce pohádkově-lesního vzezření, pouštím si v tv Kubrickův film *2001: A Space Odyssey* a k tomu popíjím červené víno. Slyším konstatovat S.: Tady při tom rychlopřestupu rozhodně nemohli přeložit naše bágly, to nemohli stihnout ani náhodou – což zní logicky při tom všem fofru a známém odbavovacím čekání, dávám ještě jedno víno a upadám do neklidného polospánku... No – stihli to, žádný euroatlantický zmatek nebyl připuštěn.

11.3. Mumbai, Anjuna

Lidi, lidi, davy, mumraj. Mumbai. Dříve Bombaj (*why?*). No, i když prvotní pocit z Bombaje - bomba to tu je, šesté největší město světa podle počtu obyvatel, třináct milionů lidí narváno na šesti stech kilometrech čtverečních, musí to být někde znát, v Praze je desetkrát méně lidí na pěti stech kilometrech a i tak je to někdy dost... Po vstupních byrokratizmech se ocitáme před letištěm Chhatrapati Shivaji Intl., brutální teplotní náraz i v ranních pěti hodinách indických, tma a první neodbytní taxinaháněči s poněkud bizarními finančními požadavky i pro (zatím) nezkušeného indofila, po parčíku, ve tmě, běhají potkani velikosti dospělé kočky a naopak dospělé kočky tahají ve svých tlamičkách zakousnuté malé potkánky na světlo, tj. zpět do letištní haly. Bereme si privátní letištní taxík směr IndiGo Airlines Airport, za stabilní tarif, bez smlouvání, řidič nahazuje naše batohy na střešní zahrádku se sotva deseticentimetrovým okrajem a bez jakéhokoliv zabezpečení hodlá vyrazit na výlet do temného neznáma, vytahuji narychlo alespoň brašnu s foťákem a soukám se do černožlutého mikroprostoru, přesun mírně klaustrofobní, ale bezpečný,

provoz zatím minimální. V bufíku před IndiGo-letišťem dáváme první kafe, S. obezřetně využívá svůj dezinfekční arzenál, je už světlo, do příštího odletu daleko, bereme další taxi a vyrážíme na okružní cestu po mumbajských pamětihodnostech. Provoz notně zhoustl a i zvuková kulisa nabírá na intenzitě, projíždíme „vyhlášeným“ slumem Daráví, kde údajně žije více než půl milionu obyvatel, spíše platí druhý odhad, tj. ne méně než milion obyvatel, téměř nesjízdnou silnici obklopují polo - i více - zbořené chatrče, postavené v lepším případě z hliněných cihel, to už je slušná nemovitost, převážně však z vlnitého plechu, pletiva, listů banánovníku, papundeklu a nebo taky ničeho, snad jen ze zvířeného prachu, všude kupy smetí a splašky, ohně, sem tam chcíplotina větší či menší a potkani, některé z hromad odpadků dávají jakoby smysl, jako například nějakých dvacet obřích děravých pneumatik, oddělená hromada železobetonu s trčícími dráty či dva rezavé skelety automobilu, jedna z kup čehosi se dokonce hýbe, dává to smysl, ale jaký to nevím a nikdy se nedovím, mezi tím vším holič obšťastňuje břitvou svého zákazníka, dva zametači zametají nezametatelné, řezník větší stažené mrtvolky na háky, vyhublé postavy v bederních rouškách sedí či polehávají v prachu na těch nejnemožnějších místech, upravená mladá studentka v uniformě a lodičkách na cestě za vzděláním překračuje netečně těla, postapokalyptické výjevy, tzv. „*a day after*“, místy boschovsky pekelné...

Vjíždíme do poklidnější čtvrti, taxikář nám zastavuje na snídani v upravené kavárně, stylově vyzdobené, dáváme vaječnou omeletu a čaj, N. a S. mají žízeň spíše na pivo, placení poněkud šílené částky 1000 rupií, z toho jen za ty dvě piva pětsetpade, takhle jsem si ceny indické nepředstavoval, to by byl žízňivý a hladový výlet. Další zastávka u známého luxusního hotelu Taj Mahal, paláce pro zbohatlíky, ceny za pokoj v rozmezí od 30 do 40 tisíc rupek, to je v podstatě můj rozpočet na celé tři týdny, tím se tady holt chlubí, ale Daráví je pro mě vizuálně atraktivnější, panuje drsné vedro, při cestě k Bráně Indie, stavbě z počátku minulého století, mi nějaká třináctiletá holka jménem Simona Krajta nebo Sofia K., nebo tak nějak to znělo, uvazuje na ruku náramek z živých květů jasmínu, od té doby se mnou neustále chodí a vše mi ukazuje a vysvětluje, aniž bych z toho něco chytrého pochytil, jakýsi pseudomnich mi uvazuje na ruku pro změnu červené bavlnky, do kapsy mi strčí drobný žlutý květ, musím sníst pět malých bílých, snad cukrových, kuliček, které do té doby žmoulal v kapse, hygiena nehygiena, pak pronese nesrozumitelnou modlitbu a dělá mi rudou tečku na čelo, požaduje sedmdesát rupek, cena za štěstí, Simona či Sofia pro změnu požaduje, abych s ní šel do krámu a koupil jí mléko, nabízené peníze nechce, chce prostě mléko (??) a to docela intenzivně. S. si všímá s údivem svých sandálů, má je nasazeny opačně, koží nohy tomu v mateřské škole říkají, prošel takhle zkušeně už z letadla přes imigrační zónu a strávil v nich první indický půlden, je to další z mumbajských zajímavostí... Nasedáme do našeho taxíku, než stačím zavřít dveře, skáče mi na klín malý černoušek, s ptačím pérem ve vlasech a drze nastavenou rukou, *one hundred*, asi jsem zdejší mecenáš něčeho, co ještě nechápu. Nedávám a odjíždíme. Ta Simona byla těhotná - sděluje mi N. i S., no nevšiml jsem si. Dle bedekrů je Mumbai město plné kontrastů. Trochu suché sdělení. V podvečer odlétáme místní linkou do Santa Cruz ve státě Goa, volíme let z časových důvodů, necelá hodina letu oproti dvanácti hodinám cesty vlakem, cenový rozdíl nepodstatný, vystupujeme na „vesnickém“ letišti plném vrtulových letadel,

snad i nějaký dvojplotník jsem zahlédl, přímo před letištěm visí policejní plakát s velkým nápisem Řekni drogám ne, dobré přivítání, za držení drog zde údajně hrozí až deset let natvrdo, bez nějakých větších možností na odvolání, přesun taxíkem do Anjuny a první, mírně nadstandartní, ubytování v hotýlku Evershine Guest House, jdeme do hospody na večeři, dávám první indickou specialitu, naprosto vynikající chicken kitta a k tomu pivo, dle S. ředěné glycerinem, je fakt, že se mi nějak lepí rty. Na místním suchém záchodku mi leze po noze obří pavouk. Při návratu domů vklouzneme do jediného kamenného obchůdku, místního „Supermarketu“ s převážně dvěma komoditami, vínem a prezervativy, ten druhý sortiment zabírá už jen půlku regálu, zřejmě se tady žije naplno.

12.3. Anjuna

Probouzíme se do pařáku, za neznámých ptačích zvuků mezi palmami, odcházíme na snídani, dávám mushroom kitta, nakládané kyselé hříbky sjeté lehce na roštu, na pití masala tea, černý čaj s mlékem a nějakým kořením, docela odvážná zkouška organismu takhle po ránu, pak už k pláži a mezi stánky, narvané až po strop hadříky a korálky všech barev... Přichází „ulička blaženosti“: Ty jseš z Čech? Tam to znám, hlavně ve Zlíně (??). Dáš si marjánku, hašíš? Až půjdeš z pláže tak se zastav, mám nejlepší materiál. Nebo máš raději LSD? - na to tady, v Anjuně, budeme krátkou dobu a barviček je tu všude i tak dost a dost. Naprosto úchvatné moře, teplota vzduchu dobrých 40°, voda o nic míň, nárazy vln působí jako facka horkým mokrým ručníkem, objevujeme příjemnou hospůdku na pláži, i s kuchyní a třetinkovým vychlazeným Budweiserem, s příměsí rýže, made in india, prodej pouze ve státě Goa. Pokecám s nějakou místní holčkou, má na pláži obchůdek, určitě se mám zastavit, pokecám se starší ženskou, má na pláži obchůdek a určitě se mám zastavit, samozřejmě jsem na to hned zapomněl, v hospodě dopito, dojezeno, platíme a odcházíme, obě ženské vyběhnou: Hej! Jde se nakupovat!, tak jo, dal jsem přednost starší, stejně je to jeden stánek s dvěma vchody, kupuji triko, z tisícovky usmlouváno

na tři sta, oboustranná spokojenost, ovšem z třetí, té mladší strany, velká nespokojenost, proč nakupuji u staré, když ona byla první. Tak snad někdy příště. Po pláži se přes den potulují malé skupinky salónních turistů a mladých opalovacích holek, s postupným stmíváním se vynořují i postarší máničky a pomladší dredaři, to se hned dívá člověku na svět radostněji. Nad krajinou se vznáší známá nezaměnitelná vůně spalovaných přírodních produktů... D. neodolá atmosféře a něco nakupuje, určitě víc, než je denní potřeba. Míjíme nějaká drobná děcka, chtějí bakšiš, mám drobných dvacet rupek, dávám klukovi a odcházím, malá holčička běží za mnou a upřímně pláče, slzy jí tečou po tvářích, je to smutné, ale mám už jen velké bankovky, takže z toho nic nebude, žádný free pocit.

13.3. Anjuna

Stěhujeme se na jiné pokoje, levnější, ty původní už byly někomu zadané, S. ztrácí během patnáctimetrového přesunu své zánovní sandály, to je těsně před startem do vnitrozemí mrzuté, nakonec nachází a schovává alespoň jednu botu, působí to na první pohled poněkud zbytečně, až fetišisticky. Vyrážíme na vyhlášený flea-market, obrovský blešák, své

zboží zde nabízejí nejen místní z širokého okolí, ale také hipíci ze severních pláží, mezi stany se vzduch nehne a panuje šílené vedro, k mání jsou zde hromady nádherných dreků, tohle miluju, samozřejmě pouštíme také nějaké ty rupees, užíváme si přirozeného smlouvání a vesele nakupujeme, ruší mě jen, poněkud překvapivě, všudypřítomná ruština, zřejmě nějaká bolšácká travel agency atakuje nová území, ti se fakt naserou všude. Pak už rychle ven, na vzduch, na pláž, k naší hospůdce a do vody, starší chlapík v ošuntělém baretu, jednoznačně pamětník zlatých Goa časů, hraje s místním číšníkem šachy, panuje příjemná líná atmosféra, jdu se na chvilku vyvalit na lehátko pod slunečnák, na čerstvý větřík, přisedává si ke mně 'my nice friend' Nikita, hezká mladá Indka v modrém sáří, uvědomuji si, že jsem i jí včera slíbil nákup nějakých korálů a pak to pustil z hlavy, trochu vyčítavě mi sděluje: Včera jsi chtěl nakupovat, ale pak jsi v hospodě pořád jenom něco jedl a pil, a já jsem tady čekala, čekala, až jsem se nachladila (*teplota místní 38°, v Česku tou dobou -5° a sníh, ale je fakt, že trochu pokašlávala*), tak by sis mohl něco vybrat, zboží mám dost. A nechceš něco namalovat henou? Můžeš si u toho zdřímnout a já budu kreslit, nebo ti můžu udělat masáž, dám ti dobrou cenu, překvapila mě větou *I don't like Russians*, ty arogantní Rusáky, v tomhle s ní souhlasím, má rozum a nezkažený, přírodní instinkt, na rozdíl od velké části mého rodného národa, hlavně té klausofilní a zemanofilní větve, o komouších se ani zmiňovat nebudu, už jsem zase na chvíli doma. Do heny jsem nešel, do masáží taky ne, ale jedny korále jsem koupil a druhé dostal zadara. Máničky sbírají na pláži vyplavené artefakty a barevné kamínky, zapadá slunce nad Arabským mořem, třeba je to časová smyčka, return to 1968 year. Večer se S. obořil na hotelovou uklízečku a ta mu vydala druhý sandál, no nezapal si.

14.3. Anjuna

Poslední den na pláži, vynikající obrovské vlny, užíváme si to, i když už je to poněkud ohrané, taková téměř rodinná bezakční dovolená, nějaká ženská se ne a ne dostat do moře, vždycky

přeskočí první vlnu a druhá jí vyplivne zpátky na písek, i přes její zoufalý výraz to působí groteskně, nakonec to vzdává a odchází do restauračního stínu, potkáváme šachistu na starém rozhrkaném kole, se šachovnicí smotanou do ruličky na zádech, vyráží na svoji pravidelnou partičku, dáváme si vydatný oběd, navečer odjíždíme se stravou nejistou, objednávat si rybí *sizzler*, což nezní příliš indicky, je to prý kalifornská příprava jídla, porce masa, brambor a zeleniny na zelných listech vaří, prská a čadí ještě hodnou chvíli na stole, ale nemá to chybu, pak už sprcha na hotelu, balení věcí a bágel na záda, odjezd směr Mapusa, řádný chaos na nádraží, odtud *sleeper-bus*, lehátkový autobus, do vnitrozemí, do městečka Hampi, deset hodin čistého času na vypořádání dvojprýčně, kupodivu celou cestu prospím.

15.3. Hampi

Přijíždíme do Hampi, bývalého hlavního města kdysi mocné vidžajanagárské říše, okamžitě nás, ještě zblblé z noční jízdy, nakládají dva chlápci do dvou rikš a po desíti minutách vysazují před jakýmsi připodražším hotelem, ani neprotestujeme a ubytováváme se, je to i s klimatizací a wi-fi připojením, z čehož jsem trochu nespokojen, přece jen jsem

nečekal tyto neasketické nadstandardy, pohled ze střechy hotelu mě ale uklidňuje, asi sto metrů od nás stojí úchvatná vstupní věž chrámu Virupaksha, ve zdejších krajích platí zákaz podávání masa a alkoholu, tak tedy dáváme preventivního panáka slivovice a rychle ven. Nejdříve ještě registrace na místní fízlárně, ve státě, kde neexistuje přesná evidence novorozenců existuje přesná evidence zahraničních turistů, alespoň nějaký pořádek holt musí být, před námi se zapisuje do jakési knihy „návštěv“ osm téměř identických norských blondýn, policejní kápo k posledním dvěma pronáší chlapácké poznámky v místním úředním jazyce kannadštině, což tedy není kanadská angličtina, nepůsobí při tom zrovna neoplzle, takže působí oplzle, ale třeba si to jenom namlouvám a jsou to pouze nařízené oficiální mimikry vyššího státního úředníka, po střeše policejní *stanice* běhají a rvou se *opice* (= chvilka poezie), trochu to odlehčuje situaci. Vydáváme se do prvního kopce v tom stále ještě nezvyklém vlhkém vedru, přelézám sám hřeben a dole vidím zbytky nějakého chrámového komplexu, jdeme tedy tím směrem a navštěvujeme první zasloužený hinduistický areál, Achyutaraya Temple, turisty zde nahrazují všudypřítomní kočkodani, obdivuji stavby a věže ozdobené dokonalými plastikami a reliéfy slonů i nejrůznějších božích podob, nebudu se zde pouštět na tenký led a vyjmenovávat nějaké podrobnosti, samozřejmě mám v hinduismu zmatek téměř absolutní. Procházím celý areál a pečlivě si vše dokumentuji, ze zkušeností už vím, že první památka je vždy nejzajímavější, tzv. nejzáznamuhodnější. Vydáváme se rozpálenou skalnatou krajinou, plnou roztodivných přírodních útvarů, nadreálných plastik, s N. přicházíme k sytě zelenému jezeru, situovanému do středu obrovských, na sebe naskládaných balvanů, působí to mysteriózně, jako z Dalího obrazů, pocitu napomáhají i dlouhé stíny místních pasáček koz, vaří tu provizorní kafe, asi z té zelené vody, ale poseděl bych, D. a S. se nám však ztrácejí v nepřehledné krajině a tak musíme jít, kolem několika menších chrámů se dostáváme k dalšímu velkému komplexu, Vittala Temple, je mnohem větší a zachovalejší než

Achyutaraya, s neuvěřitelným počtem detailů, byli to hračičkové ti místní předci, využíváme tourist vláček k přepravě k další památce, Královskému centru, vysazují nás na půl cesty, zbytek rikšou, snažíme se okecat cenu, ale rikšák je neoblomný, vyrážíme tedy hrdě pěšky, přeji hodně úspěchů, říká trochu škodolibě riksha driver, ale nakonec nás přece jen dojede a odveze, díkybohu, byla to štreka jako prase. Navštívujeme areál, nádherně udržovaný kousek zeleně s Lotosovým palácem a Sloními stájemi, po prohlídce se vydáváme na pěší cestu zpět do Hampi, směr volíme správný, ale vzdálenost jsme trochu podcenili, nakonec se z toho vyklube sice delší, ale příjemná procházka kolem místní řeky, středem banánovníkových plantáží. Po lehkém osvěžení vyrážíme do templu Virupaksha, povinně vyzout boty, umýt nohy, ujímá se nás místní „chrámový služebník“, provádí nás i těmi nejzapadlejšími zákoutími, a že jich tu je, k tomu podrobný výklad, Brahma, stvořitel vesmíru se svými čtyřmi obličejí, Višnu, udržovatel a ochraňovatel světa, Šiva, pro změnu ničitel světa a ploditel, uctíván bývá nejčastěji ve svém falickém hindi symbolu lingam, „*most controversial*“, jak nám pořouchle sděluje náš průvodce, manželky bohů Sarasvatí, Lakšmí, Párvatí, vše umocněno různými vtěleními a převtěleními, takový Višnu jich má hned deset, ryba, želva, kanec, Narasimha, trpaslík, Ráma se sekerou, Ráma bez sekery, Krišna, Buddha, Kalki, zajímavá jsou také převtělení Šivovy manželky Párvatí, ať už do temných bohyň Durgá a Kálí, ale především do Satí, předchozí Šivovy choti, se kterou často a rádi spočívali „*v dlouhém náruživém objetí*“, trochu kámasútra, trochu tantra, tak v tom mám konečně pořádek, no spíš se po pěti minutách definitivně ztrácím, posvátná chrámová slonice Lakšmí nás potlapká svým chobotem po hlavách, trochu to drhne, dostáváme posvěcení třemi prsty bílou barvou na čelo, pak oranžová tečka, chlapík nás vede mimo veškeré oficiální trasy do malé „kapličky“ zasvěcené badavi lingam, sv. bimbasu řečeno hezky česky, prodělávám další rituál a další barvičky, teď mám zaručenu dlouhověkost, v plné plodivé síle, to zní zajímavě, ale nevím jak to bude

přijato doma, pak už jsme konečně, po více než hodině, propuštění, platíme slušný bakšiš. V hospůdce zasloužená večeře, konečně typické vegetariánské thálí, výborné.

16.3. Hampi

Ráno jsem si přivstal a vyrazil k řece, zrovna probíhají hromadné očištné koupele, velké praní, ranní modlitby, řeka rozhodně nepatří ke křišťálově průzračným, opak je pravdou, nohu bych nesmočil, děcka nabírají vodu do stříbrných nádob, filtrují přes kus obarveného hadříku a pak pijí, o kus dál probíhá rituální očista slonice Lakšmí. Po snídani balíme věci a odkládáme do recepce, loďkou vyrážíme přes řeku, cíl cesty Monkey's Temple, Opičí chrám, bereme rikšu, je to šest kilometrů, panuje extrémní vedro a čeká nás rovných šest set strmých schodů, vytesaných do rozpálené skály, místní to moc netrápí, valí do kopce a k tomu si zpívají, babičky lezou fofrem po čtyřech a předbíhají N., nahore opět povinně odkládáme boty, krásný malý klášter, zrovna probíhají nějaké meditace, u vchodu sedí nádherná holka s bílou pletí v typické lotosové pozici, evidentně tady není žádný nováček, až mi to přijde líto, ale to je jen blbá maskulinní česká úvaha nebo první účinek badavi lingam, z hory je nádherný výhled do okolní krajiny, skály, palmy, řeka, bíle natřené drobné svatyně

na okolních kopcích, užívám si to... Musím vyhledávat místa s trochou stínu, moc jich tu není a bez bot to nesnesitelně spaluje chodidla, a pak zase dolů, doplnit tekutiny a k řece, koupou se v ní houfy opic a místní ženy umývají nádobí, pod kontrolním dohledem malého stádečka krav. Po večeři vyzvedáváme batohy a vyrážíme směr autobusové nádraží v Hospetu, v průvodci je uváděno jako maximálně chaotické, cesta rikšou se záhy mění v syrový, téměř psychedelický zážitek, s dopravním značením to tady evidentně příliš nepřehánějí, semaforey blikají jak vánoční stromečky a se stejnou vážností se na ně i pohlíží, jezdí se vlevo, tedy spíš většinou, což jen umocňuje výsledný dojem, všudypřítomné mopedy předjíždějí kravský povoz, naše rikša se dere před mopedy, autobus před rikšu, z protisměru se vynoří mikrobuses předjížděný nákladákem, naloženým dřevem, brzdím podvědomě nohama, očima i ušima, rikšák ale ještě přidá, s naprosto stoickým výrazem ve tváři, dochází k plynulému prolnutí, žádný problém, jedeme dál, za celou dobu jsem tady neviděl jedinou havárku, otázkou je, jestli příliš dokonalé dopravní předpisy nejsou spíš na obtíž. Kolem silnice panuje nějaká nová módní architektonická vlna, spousta hliněných obytných kostek je natřena ze všech stran na rudo, na čelní straně je velký bílý kruh a pod ním úhledně napsáno Vodafone, viděl jsem i rebely s domky modrými a nápisem Euro. Řidič nás vysadí na frekventované ulici, přímo na stanovišti sleeper-busu směr Mysore, na židličky sedí malá místní holčička a vyděšeně nás pozoruje, to musí být hrůza, své pozice zaujímají stojící tiché pozorující žebračky s nataženou rukou, s přírodními nekaširovanými dredy do půl pasu, znají jediné, odevzdaným šeptem pronášené, slovo: *babá*, postavy z tíživých nočních mūr... Přijíždí pravý indický lehátkový autobus, moderní „dyzajn“, uvnitř komfort 2+1, široké dvojlehátko, ulička a singl, relativně dost místa, bus se plní Indy, zabíráme naše objednaná lůžka kousek za řidičem, cestuje s námi ještě nějaká Izraelka, ta hned zaleze do svého soukromého apartmá, zatahuje závěs a ruší tak svoji existenci, a mladá drobná blondýnka v bílém tílku, ta tolik štěstí nemá a

je odkázána do přeplněného zadního prostoru, na dvojlužko s místním vymydleným štramákem, je z toho evidentně vykolejená a požaduje po průvodčím singl, ten si ale stojí pevně za svým, má z toho lehce zvrácenou srandu, takže není pomoci, blbý pocit se přenáší i na mě. Spací vůz se vydává na svoji noční dvanáctihodinovou štreku, první dvě hodiny připomínají jízdu v rozjetém bubnu domíchávače betonu, pak vypnou alespoň otáčení, nakonec se i vyspím. V zadním traktu je klid, snad ne před bouří.

17.3. Belur

Vystupujeme v Mysore z autobusu, blondýnka vypadá nevyspaně, ale evidentně bez úhony, bere taxík a odjíždí, jsme také okamžitě obsypáni taxikáři, do Beluru nabídka patnáct set na hlavu, *'good price'*, přijíždí policejní auto, taxíci jsou rázem bez podbízivých úsměvů, radí nám, na oko ochotně, kde je nádraží, autobus odjíždí hned, pět set za všechny, vedle D. si sedá zahalená muslimka v černém a v burce, je jich tady poměrně dost. Přesedáme na další bus v Hassanu, nádraží pěkné až moderní, přípoj okamžitý, projíždíme centrem, město podle referencí připomíná „Bejrút za špatného dne“, v Bejrútu se dá alespoň utéct k moři, tady ne, Hassan ihned řadím do osobní Top pětky nejnevábnejších míst. Další okamžitý

přestup na autobus do Beluru, ubytováváme se na hotelu, vypadá to tu jako kulisa z nějakého temnějšího thrilleru, umyvadlo skryto pod nánosem pavučin, chodbami se nesou tajemné táhlé zvuky saxofonu, po předchozí noci ve sleeperu je ale vše nadstandard. Navštěvujeme místní templ, nádherně udržovaný a bohatě zdobený, začíná lehce pršet, zalézáme do první jídelny na kafe a jakési vegetariánské, silně pikantní koláče, hospoda je hned plná kamarádů, každý chce vědět, odkud jsme, toť vše, *čikija*, takový divný název asi stejně neslyšeli. Přesouváme se na večeři do další restaurace, opět příjemně neturistické a objednáváme místní specialitu masala dosa, placka plněná bramborovou směsí, rýže a několik druhů omáček, jsem najezený dosyta, platíme šedesát rupií za všechny, i s pitím, to je podezřele málo i na indické poměry. V devět hodin večerních, uprostřed holení, vypíná elektřina a celé město se noří do tmy, ventilátor se netočí, jen ságo duní budovou, po desíti minutách se ozývá spásný zvuk agregátu a vše se uvádí do přijatelného stavu. Dopijíme poslední slivovici, teď už si bude muset zaživací trakt poradit sám.

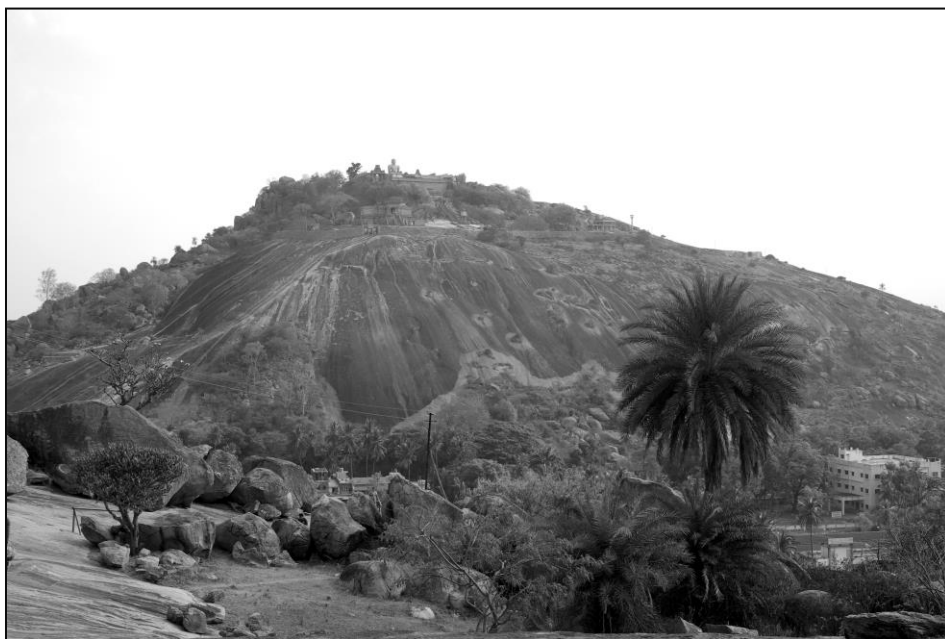

18.3. Sravanabelagola

Budíme se nečekaně do husté mlhy, nacházíme se v nadmořské výšce nějakých tisíc metrů, snad to bude tím,

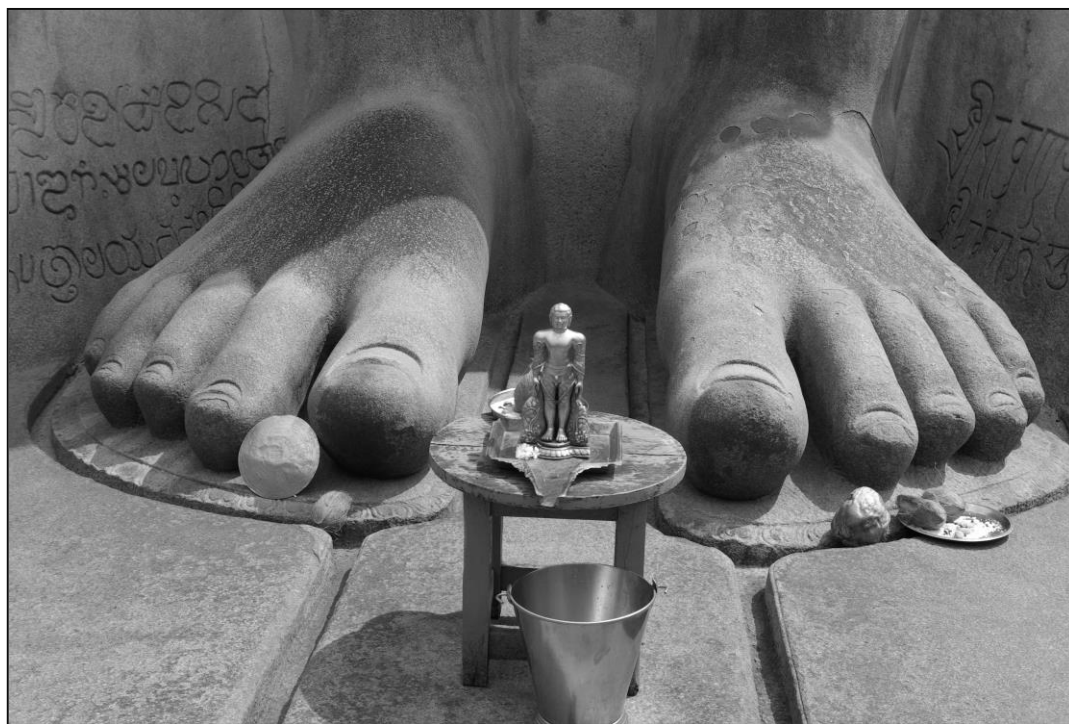
čeká nás přesun do Sravanabelagoly, autobus z Beluru odjíždí opět ihned, tady vždy odjíždí každý autobus ihned, bez jakéhokoliv relaxačního či toaletového přerušení, v tomhle jsou Indové naprosto dokonalí, nástup probíhá poměrně brutálně, nikdo nebere na nikoho ohled, cestující házou zavazadla otevřenými okny do autobusu a pak hlava nehlava hurá dovnitř, v tlačenci jsou vidět i úplně malá děcka, žádné „*women and children first*“ tady neplatí, dereme se vši silou dovnitř, naštěstí se nám to i s bágly na zádech podaří, všem, dokonce i ta prťata jsou rozprostřena nějakým záhadným způsobem v prostoru, nakonec si i sedám. Pozoruji spolucestující, indické holky mají vesměs nadstandardně hezké tváře, do určitého věku, víc zjistit nejde, sárí je dostatečně rafinovaný oděv, otevřeně všeskrývající, chlapy indické popsat nedokážu a vlastně ani nemám důvod, jen můžu říci, že, opět vesměs, nosí bílé košile, tzv. dederonky, zastrčené do kalhot, místní při konverzaci často potřásají hlavou do stran, jedno potřesení údajně znamená souhlas, několikanásobné rychlejší potřesení je výrazem nesouhlasu, hlavy se jim houpou jak loďky na rozbouřeném moři, čert aby se v tom vyznal... Borec vedle mne spí opřen o neuvěřitelně zamaštěné okýnko, čelem otírá mastnotu a předává vlastní vzorek, je to taková malá evoluční laboratoř, vytváří se tady na nepatrném skleněném prostoru dokonalý maz, své evropské, přesněji středomoravské DNA ale nepřidám. Projíždíme opět Hassanem, je poledne a šílený, naprosto nedefinovatelný provoz, v centru města se opravuje silnice, zdejším tempem to bude trvat hodně dlouho, dělníci si práci evidentně šetří, nacházejí se ve stejných polohách jako při včerejším průjezdu, působí jako voskové figury madame Tussaud, ale ty by se ve zdejším vedru brzy roztekly, takže jsou spíš vycpaní, ale tu se jeden zvedá, pouští z rukou své nářadí a rozvážně odchází ke zdi vytvořit močovinové graffiti. Čeká nás ještě jeden přestup v městečku Channarayapattana, přestup více než ihned, náš řidič zastavuje už rozjetý bus směr Sravanabelagola, posbíráme zavazadla a poklusem do dalšího vozu, spokojeně usedáme, pěkně to klapě, ta místní doprava. Po pěti minutách

D. zjišťuje, že postrádá příruční batůžek, zapomněl ho na sedačce v minulém autobusu, obsah více než zajímavý, mimo dárečky z anjanského blešáku také anjanský nedokouřený „zbytek“, takže větší část, k tomu ofocený pas a vstupní vízum, výlet dostává lehce „spicy“ příchut', s hutnějšími podtóny, mohl by to být problém, viz policejní plakát před letištěm v Santa Cruz, sice by to musela být velká náhoda, ale i náhoda je někdy pěkná svině (lidově řečeno). D. s N. se vrací do Channarayapattany, vyzkoušet nějaké místní ztráty a nálezy, já s S. jdeme zatím hledat ubytování, procházíme ubytovací rezorty, první nabídka 120 rupek za pokoj, dvě železné postele, wc šlapky a nic, bez sprchy, další rezort už je lepší, za 220, ale opět bez sprchy, třetí nabídka hotel, už trochu rozmazlenější pokoj za 400, v centru vesnice, záchod, sprcha a dokonce balkon s výhledem na kopec Vindhyagiri - po úbočí černé skály se plazí nepřetržitý had poutníků směrem k chrámu se známou džinistickou sochou Bahubalího, alias Gómatéšvary. Jdeme do města na net, malou kancelář se třemi počítači vede asi dvanáctiletý kluk, zprávy z domova zní -8°C, odhazujeme sníh, působí to nepochopitelně. Na hotelu už nás čeká D. s N., batoh samozřejmě nenalezen. Něco pojíme a vydáváme se na cestu na kopec, je to slušných 614 schodů, samozřejmě naboso, u úpatí prodávají jednorázové ponožky pro zhýčkanější turisty, skála ale není až tak rozpálená, jde se dobře, řekl bych příjemně, po příchodu do chrámu absolvujeme s místním mnichem povinné kolečko „převtělení“ a pak už se vynořujeme před sedmnáct metrů vysokou, monolitickou, tedy z jednoho kusu bílé žuly vytesanou, sochou prince Bahubalího, který odmítl světskou slávu a odešel meditovat do lesů, časem kolem jeho stojící postavy vyrostlo mraveniště a nohy obrostly liánami, i přesto princ vytrval, až dosáhl vysvobození z koloběhu zrovňování, tak zní příběh, socha i přes lehce provokativní znázornění obřího penisu působí monumentálně, vyzařuje z ní zvláštní čistota, ticho, docela síla... Dostáváme požehnání a rudou tečku, přes město, na druhém zdejší kopci, vidíme ještě jeden templ, vezmeme to na jeden zátaž, tentokrát jen nějakých čtyři sta

schodů, takže rychlovka, chlapík u vchodu s obligátním *Where are you from? - Czech Republic?*, to znám, to je v Americe, o.k., jsme amíci, to zní celkem dobře, areál obsahuje čtrnáct krásných chrámů, průvodce si mě, občana Spojených států amerických, evidentně oblíbil a dohlíží na to, abych absolvoval okruh po všech svatyních opravdu poctivě... Vyrážíme do místních uliček, prý se tu dá jít, překvapivě, někam na pivo, po dnešních zážitcích a kopcích si to určitě zasloužíme, po cestě mjíme malý hezký chrám, nakouknu dovnitř a už není úniku, starý správce objektu mi naznačí, že mám jít dovnitř k oltáři, splním mu přání a chci odejít, ne, ještě musím obejít templ, ve směru hodinových ručiček, v zadní části jsou vystaveny desítky hadích reliéfů a plastik, působivá expozice, projdu tedy okruh a chci jít, ne, ještě do chrámu, poklonit se a dát finanční dar, chci odejít, zase ne, ještě musím absolvovat krátké požehnání u venkovního oltáře, pak už bakšiš správci a jsem osvobozen, dnes už mám trochu přetemplováno. Procházíme dál městečkem, patří k těm hezcím, vizuálně kouzelnějším, se všemi mírně bizarními obchůdky, drtičkou třtiny, pouliční zámečnickou a obuvnickou dílnou, opravnou nebo prodejnou(?) kol, na skladu mají historické kousky snad ještě z dob britského KOLONiálního panství, příjemně na mne dýchne minimálně devatenácté století, na konci ulice narážíme konečně na podnik

s honosným názvem Liquer Bar, číšník, stařec v šátku a suknici nás láká dovnitř, do nízké budovy vede černá nevábná díra a ozývá se typický hospodský rachot, nakonec se necháváme ukecat a vstupujeme do pivního salónku, pak přes dvůr do druhého a jsme usazeni, číšník přináší lahváče, *strong beer*, obsah lahve tři čtvrtě litru, obsah alkoholu osm procent, síla. Obklopuje nás slušné panoptikum, jeden stařík na nás kulišácky pokukuje a cosi indicky opakuje, asi nějakou mantru, u vedlejšího stolu sedí chlapík, v jedné ruce třímá dvě deci kořalky, v druhé do půlky ukousnutý banán, je to jakýsi patafyzický monarcha se svými korunovačními klenoty, nehýbe se, nemrká, civí na nás, číšník má podivné výpadky, občas se na chvíli, na půl minutky, zastaví, doslova zkamení, oči doširoka otevřené, tzv. vyvalené, bělma ven, a pak zase plynule pokračuje v obsluze, místnosti jsou vyrobené z betonových chlívků, jedna sytě modrá, druhá růžová, indické zvukné hlasy duní místnostmi, děda kulišák se dává do hádky s jiným hostem, ve vzduchu visí pár facek, kdesi za zdí někdo hystericky vykřikuje, ale není ho vidět, vnímám jen neustále opakované slovo *patáta*, nakonec vychází chlap s mobilem u ucha, zřejmě kecal se starou a má chuť na brambory, podle španělského překladu, ve zdejším jazyce to ale nejspíš neplatí, dopijíme pivo a odcházíme, holt strong je strong, hosté vstávají a jeden po druhém nám podávají ruce, stojí v řadě a loučí se s vzácnou mezinárodní návštěvou, vedle vchodu do hospody, resp. její součástí, je nálevna, na regálech vyskládané lahve s kořalkou, místní boss nalévá nějaký hnědý drek, jedna natažená ruka s plastickým kelímkem nedočkavě předbíhá druhou, sodoma gomora to je, šéf obloukem rozlévá chlast, lahve zkušeně vytahuje z bedny za sebou, do druhé bedny stejně zkušeně hází vyinkasované prachy, výraz v obličeji extrémně nepřístupný, až nepřátelský, budí v místních respekt, nakoupíme na hotel nějaké malé butylky a ovoce, po cestě u stánku pojíme za dvacet rupek pikantní rýži se zeleninou, večeříme na patníku u silnice, jídlo je naprosto výborné, je už tma a tak odcházíme posedět na balkon, dnes je co rozebírat.

19.3. Malpe

Odjíždíme ráno opět do Hassanu, máme v úmyslu přemístit se během dne do Mangalore a pak pokud možno s jediným přestupem do Udupi, celková trasa činí 230 kilometrů, přes kopečky, v Hassanu samozřejmě máme hned přípoj do Mangalore, už chceme nasedat, když přijíždí další autobus, náhončí už z dálky křičí *Udupi, Udupi!*, pak že přímý spoj neexistuje, přesedáme tedy na pohodlný poloprázdný dálkáč, prostě dokonalost sama, čeká nás pět a půl hodiny jízdy udržovanou dálnicí, středem džungle, kombinuji pohodlný spánek s nádhernými pohledy do krajiny, nekonečné palmové plochy, občas nějaký malebný domek uprostřed mýtiny, v půli cesty zastávka na benzínce, stále „*in the middle of a jungle*“, luxusní toalety a restauračka, odcházím na konec parkoviště, připadám si okamžitě jak v botanické zahradě, vůně a zvuky, zvuky... Přijíždíme do Udupi a berem rikšu směr Malpe, je to rybářská vesnice s pěknou pláží, ubytujeme se přímo u moře, věnujeme teď dva dny relaxaci, takže přímo do vln, večer jdeme na trh, zastavujeme u stánku s rybami, chlapík s vizáží bollywoodského loupežníka vytáhne z regálu rybu za ocas – *eighty*, další rybu – *eighty*, další - *eighty, eighty*, s dikcí připomínající známé kachny, kachny, kachny... Dáme dvě

porce, vynikající, po cestě k bungalovu malý zázrak – hospoda, Panjatha Bar, zaplujeme dovnitř a fasujeme samostatnou uzavřenou kóji a už známý strong beer, 8% vol.

20.3. Malpe, Udupi

V osm hodin ranních jsme vyrazili s N. a foťákama na pláž, je pod mrakem, atmosféra nic moc, žádné fotogenizmy v dohledu, zaznamenám jen plážovou skulpturu Gándhího, už se chystáme na snídani, když místní rybáři začínají vytahovat síť z moře, dobrých dvacet borců tahá silná lana, je to úžasné, žádné píchačky, prostě ráno vstanou a hodinku tahají síť z moře, plno ryb znamená jídlo a jistý výdělek, no problem... Po jídle si zamlouváme loďku a necháváme se odvézt na neobydlený Ostrov Panny Marie, není to ostrov, ale ostrůvek, je tu jen pár palm a na pláži nádherné přírodní „hexagonální skulptury z pyroklastických hornin, sopečných tufů“, vyvalíme se na maličké pláži, obklopené šestihrannými černými kamennými sloupci, mezi hrstkou vzrostlých palm objevujeme opuštěnou policejní stanici, to už je úlet, policejní stanice na tak malém kousku země, podle stupně zchátralosti tady nikdo dlouho neslouží, ale co tady kontrolovali v minulosti je mi záhadou. Po hodině a půl nás odváží člun zpět do Malpe, jdeme na oběd k našemu známému oblíbenému rybopečci a na pití do včerejší hospůdky, ptáme se na vychlazený lahváč a dostáváme lahvovou sedmičku osm a půl procentního „*refreshing strong beer*“ s poetickým názvem „Knock Out“, opravdu „osvěžující“ náraz do hlavy, v tom vedru, místní navazují kontakty, vnímám hospodský šum *čekripáblik*, před hospodou přeběhne fofrem velbloud, maže směrem k pláži, jeho pán ho pronásleduje typickou žlutočernou rikšou a mává bambusovou tyčkou, u vedlejšího stolu postává a živě gestikuluje místní vodník, není zelený, je celý černý a kape mu voda z nohavic. Odpoledne vyrážíme do Udupi, ve městě je několik chrámů, navštívíme jen ten největší, Chandramouliswara Temple, komplex osmi budov, procházíme rozlehlými prostorami, další požehnání, tentokrát žlutá tečka, dostávám i trochu barvy na cesty, v bazénku

probíhají rituální koupele, narážím na stáj s chrámovou slonicí, zrovna ji poklízejí a tak pořizuju pár snímků, mniši po mně divně pokukují, ale mlčí, při posledním záběru si všímám cedule „focení pod pokutou přísně zakázáno“, teď už to mazat nebudu. Večeře do třetice v našem rybím stánku, k rybě přidávám kalamáry, N. a D. zkoušejí kraby, pak do třetice do hospody, dvakrát Knock Out...

21.3. Murudeshwar

A ráno zase přesun - rikša do Udupi, okamžitý přípoj do vesnice Kundapura, pak okamžitý přípoj do Bhatkalu, cesta nádhernou krajinou plnou kopečků a širokých řek, lemovaných hustým palmovým porostem, pak okamžitý přípoj do Murudeshwaru, malý nafukovací mikrobús zastavuje každých padesát metrů a neustále nabírá cestující, mladý průvodčí je cpe silou dovnitř, stojím sehnutý pod nízkým stropem, pode mnou polosedí pololeží na zemi nějaká bábinka, průvodčí jí vysvětluje, jak nejlépe provléct svoje nohy mezi máma rozkročenýma nohama, to aby bylo víc místa i pro další pasažéry. Konečně jsme v cíli, vystupujeme z autobusu přímo pod čtyřicetimetrou moderní sochou sedícího Šivy, vévodí areálu plnému neskutečných sousoší ve značně nadživotní

velikosti, pasoucí se stříbrné kravičky, socha muže, držícího symboly lingamu a yoni před svou pokorně klečící manželkou, osmimetrové sluníčko, tažené zlatým koňským spřežením, a je toho tady mnohem víc, vše se leskne a třpytí až oči přecházejí, původní historické památky jsou hezčí, jaksi serióznější, nehledě na to, že už teď se ulamuje sedícímu Šivovi jedna z levých rukou, na první pohled tedy ukrutný kýč, ale tady to berou všichni naprosto vážně, je třeba to respektovat. S přicházejícím soumrakem a postupným mizením detailů působí socha monumentálně, to musím dodatečně uznat. Dnes první jarní den, tady teplotně značně nadstandartní, za sedmero horami teplotně značně podstandartní.

22.3. Gokarna, Om Beach

Poránu si jdeme dát s S. pouliční snídani, klasickou vaječnou omeletu před stánkem, poslední procházka starou, přirozenou - a o to hezčí, částí vesnice a pak už rychlopřesun po trase Murudeshwar – Honavar – Kumta – Gokarna, bez zbytečných přestupových prostopů, z nádraží ihned rikšou na Om Beach, osm kilometrů za město, začátek pláže obsadil moderní ubytovací rezort s množstvím turistů, především ruského vzezření, jdeme dál po pláži, za malým skalnatým předělem

najednou klid, absence toho uši trhajícího východoslovanského pajazyka, minimum turistů, navíc podstatně přijatelnějšího, tak nějak přírodnějšího vzhledu, ubytováváme se v plážové hospůdce Om Santi, v malém zděném domku, spaní na cihlovém soklu, připomínajícím typickou pohádkovou Honzovu pec, místo sprchy sud a kýbl se studenou vodou, stačí. Zapadá slunce, po pláži se prochází stádo černých krav, nosiči vody přepravují na hlavách nádoby s nazelenalou tekutinou, u hospodského stolu sedí partička německy mluvících holek a balí jointa...

23.3. Gokarna

Vyrážíme po pobřeží na průzkum dalších pláží, Half Moon Beach a především Paradise Beach, pro změnu trocha archaické hippie historie, trasa nějakých šest kilometrů, z levé strany džungle, zprava vysoké útesy nad mořem, Paradise Beach je fakt *paradise*, malá písečná pláž s několika palmami, v jejich stínu několik mladých mániček, hezká medituující blondýna, místní prodavač ananasů a malé stádo koz, trochu to tu sice chátrá, z původních zděných domků zůstaly už jen základy, objevují drobné jemné flower power kresby na skalách nad pláží, na úzké stezce potkávám poměrně velkého

varana, lekl se asi víc než já a zmizel v hustém porostu, loďka přiváží nějakou mládež bez souvislostí, využíváme nabídky a stejnou lodí odplouváme do Gokarny, kolem nás se ve vodě líně převalují delfini. Připlouváme na městskou pláž, neskutečnému plážovému bordelu dominuje nápis „Zákaz vstupu do moře a posedávání na skalách“, procházíme rušné barevné uličky, míváme temply Hanuman a Mahabaleshwara, ale dovnitř nejdem, je to tu hodně turistické a turistům se přizpůsobující, nakupujeme nějaké „prorodinné“ drobnosti, do prdele, odjezd se už blíží, nějak mi to najednou dochází. Odjíždíme zpátky na Om, úplně novou rikšou s patřičně hrdým majitelem, šlape mu to bezvadně. Na pláži i v moři je nějak víc místních, nečekaně, ale je sobota, víkend, uvědomuju si, chlapíci razí k vodě očumovat holky, tři nehybné hlavy v moři a tři nehybné hlavy v písku nekompromisně rentgenují dvě mladé holky v bikinách, každičký kousek nahé kůže prochází brutálně důkladnou vizuální kontrolou. Večer jdeme posedět do hospody na konci pláže, číšník pouští z beden Grateful Dead, příjemná změna, ale stejně jsme nějak bez energie - zítra nás čeká poslední „svobodný“ přesun před odletem, blíž k „civilizaci“. Neveselé.

24.3. Colva

Je sedm hodin ráno, dávám poslední klidnou, ortodoxně klidnou, ranní koupel v moři, na skále nade mnou nějaká holka vítá slunce, stylem „*naked yoga*“, první kravky vylézají z křoví a potulují se po pláži, odchytává mě mladý prodavač korálků, včera mi věnoval jedny zadarmo, s příslibem kšeftu, kupuji tedy dvoje za dvě stě rupek, bez většího smlouvání, chvilku kecáme, klasika - *weather, job, family* a tak, nakonec mi věnuje další troje korále zdarma, „dárek pro rodinu“, velké terno se mnou neudělal. Pak už odcházíme přes pláž na rikšu a okamžité odjezdy v pořadí Gokarna – Ankola – Karwar – Margao - Colva, vzdálenost sto třicet kilometrů, a zase a znovu - je nesmysl přepravu po jižní Indii plánovat, autobusy jezdí vždy okamžitě, kamkoliv a pořád. Průvodčí prvního busu má plná ústa betelu, když mluví s cestujícími, podivně chrčí a zaklání hlavu dozadu, do značně nepřírozeného úhlu, to aby mu sliny nevytekly z huby, do něčího klína, občas hnědý obsah vyvrhne otevřenými dveřmi do venkovního prostoru. Poslední šestikilometrový úsek směr Colva jedeme rovných padesát minut, takže lehký výpočet ukazuje na průměrnou rychlost sedm kilometrů za hodinu, bus narvaný k prasknutí, vedro, pachy; neskutečně pomalý řidič, skrytý za stříbrnou mříží s nápisem *Jesus*, s malým blikajícím oltáříkem na místě spolujezdce, si ten sadizmus evidentně užívá. Ubytování velikosti menšího hospodského sálu, za přijatelný peníz, městečko, resp. jeho přímořská část už nabírá parametry typické evropské přímořské destinace, zlatá Om Beach, na mořském břehu postávají davy lidí, je neděle, všichni hledí na moře, téměř nikdo se nekoupe, v písku se povalují jen houfy ožvlých ruských matrjošek, použitelných až tak po čtvrtém či pátém rozložení, tak a jsme zase zpátky v gubernii Goa. Všímám si ruských nápisů na obchodech, sedáme na vteřinku do hospody, dunící ruskou disco muzikou, chci koupit vonné tyčinky, zn. Opium, název je vytištěn azbukou, pouštím krabičku, jako bych se opařil, na hlavní ulici potkávám obstarožní, extrémně zmalovanou Marfu, moučně napudrovaný, nepřírozeně bílý obličej a křiklavě rudé rty

s přetaženým centimetrovým okrajem, mírně rozmazaným, na hlavě obří, jasně modrý klobouk, silný vítr do pokrývky hlavy, připevněné ke krku řemínkem, duje jak do lodní plachty a ženská jen stěží udržuje rovnováhu, už už se chystá odletět, *snově*: Monet říznutý Chagallem, *realisticky*: bude to nejspíš manželka nějakého maršála Sovětského svazu, válečného veterána z bitvy u Sokolova a zasloužilého člena strany, možná to je dokonce nějaká reinkarnace samotné Naděždy Konstantinovny Krupské, prostě se nacházíme v indických Karlových Varech, už mi tady chybí jen ten ruský nabob Putin* v čele hejna jeřábů bílých, příp. v milostném objetí s Gérardem Depardieuem... uáááuem... Drsná připomínka nadcházejícího odjezdu do té naší východní Evropy, ale to je jen takový okamžitý myšlenkový výron, duševní sado-masochistická desetiminutovka, určitě si tím nemíním kazit dosavadní dojmy a prožitky, jen pouze konstatuji, že jižní Goa уже нет. Území obsazeno. No každopádně sedáme na večeři do jiné hospody, odkud zní klasické americké šedesátky, je to tady plné penzistů západního ražení a vizuality, v osm hodin číšník roztahuje plátno a spouští karaoke, důchodci pějí písně svého mládí, Roy Orbison, Beach Boys, Elvis, etc., na závěr překvapivě hippie kultovka Born To Be Wild, příležitostná, ne mladá, ale sympatická vokalistka má evidentně na Goa plážích něco odslouženo, holt: *borntobewild's not dead...*

*Put in – *vstřít, zasunout (z angl.)*

25.3. Colva, Margao

Téměř konec, dopoledne prožité bez velkých emocí, v líném poklidu, jídlo, pití, vlny, objednávám si pečenou barakudu s pikantním zeleninovým salátem, v hospodské tv běží přenos z indického parlamentu, nerozumím ani slovo, ale gestikulace a grimasy řečníků jsou povědomé, politici jsou stejní kokoti prostě všude, netřeba rozumět. Odpoledne odjíždíme na trh do Margaa, nakoupit nějaký čaj a koření, opět dobrovolně podstupujeme křížovou cestu tím ukrutným *Jesus-busem*, každou příští zastávkou se prostor zahušťuje do absolutna, ocitl jsem se sám uprostřed houfu místních žen a dívek, utlačován na těle i na duchu originálními indi-vnadami, většími i menšími, ale spíše menšími, překvapivě mě to nechává chladným, spařeně chladným, průvodčí, hlučný cvaloň, se prodírá davem a nekompromisně kasíruje zakonzervovaný shluk těl. Tržnice je podobně stísněná, nepřehledná a narvaná k prasknutí zbožím i zákazníky, nacházíme brzy koření i darjeeling & assam tea, trhovci nás tahají do svých krámků, malí prďoši se mi hromadně věší na ruce a požadují drobáky, ukrajují ještě více můj momentální osobní mikroprostor, odbočujeme se nadechnout do zdejšího květinového parku, zřejmě rejdiště místní gay komunity, ani nefotím a odchytáváme taxík, směr Karlovy Vary.

26.3. Colva

Ted' už ne téměř konec, ale konec, balíme zavazadla a odkládáme za recepcí, v šatně zdejších pokojských, jdeme naposledy k moři, vlny slušně vlní, poslední sprcha v hotelovém skladišti, rozpouštění zbylých peněz, vydatný oběd, pivo, gin s tonikem, taxi na letiště, odlet ze Santa Cruz do Mumbaie-Bombaje... Cesta městem opět pekelnická, ohně ve tmě ještě víc září, byly vidět dokonce z přistávajícího letadla, řidič taxíku předvádí několik neuvěřitelných, ale ve své podstatě geniálních předjížděcích triků, při krátké zastávce na křižovatce nám místní borec nabízí ke koupi pohlednici klokana. Nejspíš jde o místní typické zvíře. Na letišti mumbajském chaos, do budovy pouštějí čtyři hodiny před odletem, my máme na triku šest a tak trávíme dvě hodinky na rušném prašném chodníku před halou, následuje odbavení, D. se ztrácí v prvním duty free shopu, slíbil koupit, pokud projdeme v pořádku imigračním, bez odsloužené desítky, flašku whisky, během předodletové půlhodinky ji nostalgicky zlikvidujeme, je pět hodin ráno, jdu ještě na WC, záchodový pikolík v kravatě mě slušně pozdraví *Good morning sir*, u mušle mi sděluje nějaké zásadní informace o Indii, pak mě obdarovává mýdlem, pouští vodu, podává papírový ubrousek na utření rukou, otvírá odpadkový koš - někde to s tou uctivostí a ochotou trochu přehánějí... a pak už domů, ve Vídni je přistávací plocha pokryta sněhem, takže za kamna... Tož tak (pt. 2).

T.

Závěrečná upřesnění:

Cenové přepočty:

INR (indická rupie), Kč = cena x 0,4

Vzdálenost:

celková 17 600 km, z toho 1500 km najeto po Goa a Karnatace

Cena za jízdné:

Paseka – Mumbai a zpět 11 600 Kč

P.S.: Goa – přímořská oblast v tomto nejmenším indickém svazovém státě byla na přelomu 60. a 70. let jednou z nejvyhledávanějších destinací amerických hippies, především pláže v okolí vesnice Anjuna, od počátku 80. let se však tyto končiny postupně staly „turistickým rájem“, v současné době se příznivci různých non-konformních komunit stáhli na nejsevernější pláž Arambol.